

«Το θέμα είναι τώρα τι λες.

Καλά φάγαμε καλά ήπιαμε

Καλά τη φέραμε τη ζωή μας ως εδώ

Μικροζημιές και μικροκέρδη συμψηφίζοντας

Το θέμα είναι τώρα τι λες»

(Αναγνωστάκης Μανώλης, Στόχος, 1970)

Πολλά, πάρα πολλά είναι αυτά που, πιθανώς, θα μπορούσε να πει κανείς και άλλα τόσα να φαντασθούμε για να «θρέψει» την οργή του, απέναντι στην κατακλυσμιαία επιβολή των δυσβάστακτων οικονομικών μέτρων.

Χιλιάδες είναι αυτοί που «βλέπουν»▯ κρεμάλες στο Σύνταγμα. Άλλοι τόσοι είναι αυτοί που νοιώθουν πως οι αντικειμενικές συνθήκες είναι πλέον ικανές και πρόσφορες για να καρπίσει ο σπόρος της βίας και της ανατροπής, ενώ δεν είναι λίγοι και αυτοί που αναπολούν τις στιγμές «δόξας» του παρελθόντος με τη «δημοκρατία στο απόσπασμα.

▯ Μένει, ως συνήθως και ένα «κομμάτι» που συνιστά τη «θλιβερή» μειοψηφία. Συναπαρτίζεται από αυτούς που ανέκαθεν μετρούσαν τη ζωή τους με το ζύγι της καθημερινότητας. Που έμειναν και εξακολουθούν να μένουν μακριά από τη λογική του «δούναι και λαβείν», αυτής που κανοναρχεί το σύνολο, σχεδόν, των οικονομικών και πολιτικών «συναλλαγών». Αυτούς που όχι μόνον διέβλεπαν, από καιρό, τη λαθεμένη πορεία του «καραβιού», αλλά και το επισημάναν με ότι μέσο διέθεταν. Πάντοτε, βέβαια, σε «ώτα μη ακουόντων» αφού οι περισσότεροι γοητευμένοι από τον εκμαυλιστικό ήχο των σειρήνων αφήνονταν απερίσκεπτα στην καταστρεπτική πορεία. Με ευθύνη πρωτίστως των πολιτικών ηγεσιών και δη των δύο βασικών διεκδικητών της εξουσίας που διαγκωνίζονταν για δεκαετίες στην πλειοδοσία του λαϊκισμού, πάντα υπό τη σκέπη των, κοινά αποδεκτών, πελατειακών σχέσεων.

Το «κομμάτι» αυτό, ίσως και το πιο συνειδητοποιημένο αυτής της χώρας, βρίσκεται για μία ακόμη φορά στο περιθώριο των δραματικών εξελίξεων που βιώνουμε και που, δυστυχώς, εξακολουθούν να καθορίζονται από κραυγές και αναθέματα.

Τώρα που όλοι μιλούν, προτιμά να καταφύγει στη σιωπή προσπαθώντας να αφουγκραστεί την εκκωφαντική βουή του μανιασμένου ανέμου, αυτού που σηκώνουν οι απελπισμένοι. Μένει σιωπηλό, προσπαθώντας να ιεραρχήσει σκέψεις και δράσεις. Να δει και να καταλάβει. Να βρει τη δύναμη να κατανοήσει τις νέες συνθήκες, να ξεπεράσει τη θλίψη του και προπαντός να αντιπαλέψει τα αρνητικά του συναισθήματα απέναντι σε μια κοινωνία που τρώει μονίμως τις σάρκες της, αναπαράγοντας τις αδυναμίες της, ζώντας αποκλειστικά και μόνον για το σήμερα.

«Τώρα τι λες» είναι το «εκβιαστικό» ερώτημα, που αιωρείται αναπάντητο αναζητώντας απόκριση.